

Mishnah Hullin, chapter 5

משנה חולין פרק ה

(1) [The law of “you must not slaughter] the (mother) animal and its offspring [on the same day” (Leviticus 22:28)] is applicable both within the Land [of Israel] and outside the Land, during the existence of the Temple and after the existence of the Temple, regarding both non-consecrated and consecrated animals [even if one is consecrated and the other is not]. How so? [1] If one person [or two people] slaughtered an animal and its young, both being non-consecrated, outside the Sanctuary, they are both kosher, but [he who slaughtered] the second [regardless whether the second was the mother, or the calf], incurs forty lashes [for transgressing the prohibition]. [2] [If both animals were] consecrated [and they were slaughtered] outside the Sanctuary, [he who slaughtered] the first, incurs the penalty of *karet* [excision, the punishment for transgressing the prohibition of slaughtering a consecrated animal fit to be sacrificed, outside the Temple precincts, since the second is not fit to be sacrificed that day, he does not incur *karet*], both animals are invalid [as a sacrifice] and each incurs forty lashes [the first, for slaughtering outside the Temple precincts, the second, for “the mother

רבנו עובדיה מברטנורא

א אותו ואת בנו. האם והבן, או האם והבת. אבל האב עם הבן או עם הבת אינו אסור. דאיתו ואת בנו משמע מי שבנו כרוך אחריו, יצא זכר שאין בנו כרוך אחריו: **בין בארץ בין בחוצה לארץ**. איידי דבעי למתני בין בחולין בין במוקדשים, תנא נמי בארץ ובחוצה לארץ, אע"ג דלא אצטרך, דחובת הגוף היא, וחובת הגוף נוהג בין בארץ בין בחוץ לארץ: **בפני הבית**. בזמן שבית המקדש קיים: **שלא בפני הבית**. דסלקא דעתך אמינא הואיל ובענינא דקדשים כתיב, בפני הבית ננהוג, שלא בפני הבית לא ננהוג. קמשמע לך: **בחולין ובמוקדשים**. בין ששניהם חולין או שניהם מוקדשים, בין שאחד מהן חולין והשני מוקדשים. ומנלן דנוהג במוקדשים, דכתיב (ויקרא כג) שור או כשב או עז כי יולד וגו' ירצה לקרבן אשה, וכתיב בתריה ושור או שה אותו ואת בנו וגו': **בחוץ**. חוץ לעזרה: **שניהם כשרים**. משום דבעי למתני סיפא שניהם פסולים, תנא רישא שניהם כשרים: **והשני סופג את הארבעים**. משום לאו דאיתו ואת בנו. ולא שנא שחט את האם תחלה, ולא שנא שחט את הבן תחלה. לא שנא שחטינהו חד גברא, ולא שנא תרי גברי: **הראשון חייב כרת**. משום שחטי חוץ. אבל השני פטור מן הכרת דכיון דנשחטה אמו שוב אין ראוי הבן לישחט היום בפנים, דפסול משום מחוסר זמן שאינו ראוי לשחטו ולהקריבו היום, ואין חיוב משום שחט בחוץ אלא אם כן ראוי לפנים, דכתיב (שם יז) ואל פתח אהל מועד לא הביאו, הראוי לפתח אהל מועד חייבין עליו בחוץ. ואי לא,

Temple you may not slaughter and offspring”]. [3] If both animals were non-consecrated [and they were slaughtered] inside the Sanctuary [an act forbidden through inference of a positive commandment (“If the place ... be too distant from you ... then you may slaughter” Deuteronomy 12:21, inferring that when in the non-consecrated animals] both animals are invalid [i.e., no benefit may be derived from them (Kiddushin 2:9)] and [he who slaughtered] the second, incurs forty lashes. [4] If both animals were consecrated [and they were slaughtered] inside the Sanctuary, the first is valid and [the one who slaughtered it, transgressed no prohibitions and is therefore] exempt. [However, the one who slaughtered] the second, incurs forty lashes, and it is invalid [no benefit may be derived from it, since the second was not a viable sacrifice that day, due to the prohibition of “the mother and offspring”].

(2) [5] If [the first animal was] non-consecrated and [the second was] consecrated [and they were both slaughtered] outside the Sanctuary, the first is valid and [the one who slaughtered it is] exempt but [the one who slaughtered] the second, incurs forty lashes [for the prohibition of “the mother and offspring” and it is invalid [i.e., no benefit may be derived from it]. [6] If [the first was] consecrated and [the second was] non-consecrated [and they were both slaughtered] outside the Sanctuary, [the one who slaughtered] the first incurs the penalty of *karet* and it is not valid [as a sacrifice] and the second [animal] is valid and each incurs forty lashes. [7] If [the first was] non-consecrated and

רבנו עובדיה מברטנורא

לא: ושניהם סופגים את הארבעים. הראשון משום שחט בחוץ, דכל חייבי כריתות לוקין. והשני משום לאו דארתו ואת בנו: חולין בפנים שניהם פסולין. משום חולין שנשחטו בעזרה: והשני סופג. משום אותו ואת בנו. אבל משום חולין בעזרה, אזהרת עשה היא (דברים יב) כי ירחק ממך המקום וזבחת, בריחוק מקום אתה זובח ואי אתה זובח בקירוב מקום: קדשים בפנים השני סופג. משום אותו ואת בנו: ופסול. משום מחוסר זמן: ב חולין וקדשים בחוץ. דוקא נקט הראשון חולין והשני קדשים. וכן כל השנויין במשנה דוקא נקט להו: והשני סופג. משום אותו ואת בנו: קדשים. בתחילה, ואחר כך חולין בחוץ: השני כשר. באכילה. ואידי דתנא פסול תנא כשר: ושניהם סופגים. ראשון משום משום שחט חוץ. ושני משום אותו ואת בנו: חולין וקדשים בפנים שניהם פסולים. ראשון משום

הארבעים. חלין בפנים, שניהם פסולים, והשני סופג את הארבעים. קדשים בפנים. הראשון כשר ופטור, והשני סופג את הארבעים ופסול: ב חלין וקדשים בחוץ, הראשון כשר ופטור, והשני סופג את הארבעים ופסול. קדשים וחלין בחוץ, הראשון חיב כרת ופסול, והשני כשר, ושניהם סופגין את הארבעים. חלין וקדשים

[the second] consecrated [and they were both slaughtered] inside the Sanctuary, they are both invalid [i.e., no benefit may be derived from them, the first as a non-consecrated animal sacrificed in the Temple precincts, the second, since it was sacrificed the same day as its mother] and [he who slaughtered] the second, incurs forty lashes. [8] If [the first was] consecrated and [the second]

non-consecrated [and they were both slaughtered] inside the Sanctuary, the first animal is valid and [the one who slaughtered it is] exempt, but [the one who slaughtered] the second, incurs forty lashes [for the prohibition of “the mother and offspring”] and it is not valid [i.e., any benefit is prohibited]. [9] If [the first was slaughtered] outside the Sanctuary and [the second] inside both being non-consecrated animals, the first one is valid and he is exempt [from lashes] and the [one who slaughtered the] second incurs forty lashes and is not valid [no benefit may be derived]. [10] If [the first was slaughtered] outside the Sanctuary and [the second] inside, both being consecrated animals [the one who slaughtered] the first incurs the penalty of *karet*; each incurs forty lashes [the first, as anyone who incurs *karet* and the second, for the prohibition of “the mother and offspring”] and both animals are invalid [i.e., prohibited from having benefit from them]. [11] If [the first was slaughtered] inside the Sanctuary and [the second] outside, both being non-consecrated animals, the first is invalid and [he who slaughtered it is] exempt [from lashes, since it is inferred from the positive commandment “If the place ,” as above] but [the one who slaughtered] the second incurs forty lashes [for violating the mother and offspring] and it is valid [he may eat it]. [12] If [the first was slaughtered] inside the Sanctuary and [the second] outside, both [mother and offspring] being consecrated animals, the first is valid and [the one who slaughtered it is] exempt,

רכו עובדיה מברטנורא

חולין שנשחטו בעזרה. ושני משום מחוסר זמן: והשני סופג. משום אותו ואת בנו: חולין בחוץ ובפנים. הראשון בחוץ והשני בפנים: קדשים בחוץ ובפנים הראשון בברת. משום שוחט בחוץ: ושניהם פסולים. ראשון משום שנשחט בחוץ. ושני משום מחוסר זמן: ושניהם סופגים. ראשון משום שוחט חוץ. ושני משום אותו ואת בנו: קדשים בפנים ובחוץ. השני סופג משום אותו ואת

בפנים, ושניהם פסולים, והשני סופג את הארבעים. קדשים וחולין בפנים, הראשון כשר ופטור, והשני סופג את הארבעים ופטור. חולין בחוץ ובפנים, הראשון כשר ופטור, והשני סופג את הארבעים ופטור. קדשים בחוץ ובפנים, הראשון חיב כרת, ושניהם פסולים, ושניהם סופגים את הארבעים. חולין בפנים ובחוץ, הראשון פסול ופטור, והשני סופג את הארבעים וכשר. קדשים בפנים ובחוץ, הראשון כשר ופטור,

but [the one who slaughtered] the second, incurs forty lashes [for violating “the mother and offspring.” He does not incur *karet* for the slaughter of a consecrated animal outside since it could not be offered as a sacrifice until tomorrow] and it is not

וְהַשְׁנִי סוֹפֵג אֶת הָאֲרָבָעִים וּפְסוּל: גַּּ הַשְׁחֹחַט וְנִמְצָא טְרֵפָה, הַשְׁחֹחַט לְעִבּוּדָה זָרָה, וְהַשְׁחֹחַט פֶּרֶת חֲטָאת, וְשׂוֹר הַנְּסֻקָּל, וְעִגְלָה עֲרוּפָה, רַבִּי שְׁמַעוֹן פּוֹטֵר, וְחֲכָמִים מְחַיְבִין. הַשְׁחֹחַט וְנִתְנַבְּלָה בְּיָדוֹ, וְהַנוֹחֵר, וְהַמַּעֲקָר, פְּטוּר מִשּׁוּם אוֹתוֹ וְאֵת בְּנוֹ. שְׁנַיִם שְׁלָקְחוּ פֶּרֶה

valid [no benefit may be derived from it].

(3) If a person slaughtered [the first] and it was found to be *treifah*, or if he slaughtered [it as an offering] to idols, or if he slaughtered the red cow [whose ashes are used for purification] or an ox which [killed a person and] was condemned to be stoned or a heifer whose neck was to be broken [and then he slaughtered the second, either the mother or calf], Rabbi Shimon says: He does not thereby violate [the law of “the mother and offspring,” since the slaughter does not permit the animal to be eaten, it is not considered ritually slaughtered and the verse states “you must not **slaughter** the (mother) animal and its offspring in one day.” (Leviticus 22:28) The Gemara omits the cases of the red cow and the heifer whose neck is to be broken, since these, if slaughtered, are permitted to be eaten], but the Sages say: He does [thereby violate the law of “the mother and offspring,” since even slaughtering which does not permit the animal to be eaten is considered slaughter]. If a person slaughtered [an animal] and it became *neveilah* through his hand [e.g., as he was slaughtering it an animal came and bit it], or if he stabbed it or detached [the organs of the throat], he does not thereby violate the law of “the mother and offspring” [since these are definitely not methods of slaughter]. Two persons [one] bought a cow and [the

רבנו עובדיה מברטנורא

בנו. ומשום שחט חוץ לא לקי, דמחוסר זמן הוא ואינו מתקבל בפנים: גַּ פֶּרֶת חֲטָאת. פֶּרֶה אֲדוּמָה. דְּלֹא לֵאבִילָה הִיא: וְשׂוֹר הַנְּסֻקָּל. לֵאחַר שֶׁנִּגְמַר דִּינוֹ דְּקִיּוּמָא לֶן דְּאֶסְרֵי בְּהַנָּה אֶפִּילוּ שְׁחַט: וְעִגְלָה עֲרוּפָה. דְּסִבְרָא לִיה דְּנִאֶסְרֵת מַחִיּוּם וְאֶפִּילוּ שְׁחַטָּה אֶסְרָה. וּבְגִמְרָא מְסִיק דְּפֶרֶת חֲטָאת וְעִגְלָה עֲרוּפָה אִינָה מִשְׁנָה. דְּשִׁנְיָה הִיא שְׁחִיטָתָה שְׁחִיטָה רְאוּיָה. וְצִרִיךְ לְהַסִּירֵן מִן הַמִּשְׁנָה. דְּלֹא פֶטֶר בְּהו ר' שְׁמַעוֹן: וְחֲכָמִים מְחַיְבִים. הֵיא דְּמַחִיבֵי חֲכָמִים בְּשׁוֹחֵט לְעִבּוּדָה זָרָה, לֹא שֶׁנֹּא אֵלֵא שְׁחַט רֵאשׁוֹן לְעִבּוּדָה זָרָה וּבֵא שְׁנֵי שְׁחַט לְשַׁלְּחֵנוּ לְאֶבּוּל. אֲבָל רֵאשׁוֹן לְשַׁלְּחֵנוּ וְשְׁנֵי לְעִבּוּדָה זָרָה, דְּבוֹךְ שְׁחִיטָה בְּתֵרִיתָא דְּמַחִיבֵי עֵלָה מִשּׁוּם אוֹתוֹ וְאֵת בְּנוֹ אֵתִי נְמִי דִּין קְטָלָא עֲלוּיָה, פְּטוּר מִמַּלְקוּת, דְּקָם לִיה בְּדִרְבָּה מְנִיָּה, דְּתֵרִיתֵי לֹא עֵבְדִּינֵן לִיה. וּפְעָמִים שְׁחַט רֵאשׁוֹן לְשַׁלְּחֵנוּ וְשְׁנֵי לְעִבּוּדָה זָרָה חַיִּיב, כְּגוֹן דְּאֶתְרוּ בֵּיה מִשּׁוּם אוֹתוֹ וְאֵת בְּנוֹ, וְלֹא אֶתְרוּ בֵּיה מִשּׁוּם עִבּוּדָה זָרָה, דְּכִין דְּלֹא אֶתְרוּ בֵּיה מִשּׁוּם עִבּוּדָה זָרָה, לֹא מִקְטִיל, וְלוֹקָה מִשּׁוּם אוֹתוֹ וְאֵת בְּנוֹ. וְהִלְכָה חֲכָמִים: וְנִתְנַבְּלָה בְּיָדוֹ. שְׁלֹא מִדַּעַת: וְהַנוֹחֵר. שְׁתּוּחַב הַסְּכִין בְּנִחְרֵיו חוּתֵךְ: וְהַמַּעֲקָר. שְׁעוֹקֵר הַסִּימָנִים מִמְקוֹם חִיבוּרָן וְאִינוּ שְׁחַטָּן:

other] its offspring, the one who bought first, slaughters first, but if the second hurried and slaughtered his first, the advantage is his [i.e., the first buyer has to wait until the next day]. If a person slaughtered a cow and then two of its calves he incurs eighty lashes [forty for each]. If he slaughtered the two calves and then slaughtered their mother, he incurs forty lashes [since he only slaughtered once]. If he slaughtered it and then its offspring and then the calf of the offspring, he incurs eighty lashes. If he slaughtered it and then slaughtered the calf of its offspring and then the offspring [i.e., mother, granddaughter, and then daughter], he incurs forty lashes [even though the last slaughter is prohibited both by the force of its mother and its daughter, it still is only one slaughter which is prohibited]. Sumkhos in the name of Rabbi Meir says: He incurs eighty lashes [Sumkhos is of the opinion that two prohibitions violated with one act is subject to two sets of lashes]. At four periods during a year one who sells an animal to another must inform him, I sold today

רבנו עובדיה מברטנורא

פטור. ואפילו לרבנן. ולא דמיא לשחיטה דלעיל, דהתם שחיטה מעליא איכא, ודבר אחר גורם לה ליפטל, אבל הכא ליכא שחיטה כלל: **איזה שלקח ראשון ישחט ראשון.** אם באו לבית דין. שבא האחד לשחוט וחברו מעכב עליו ואומר אני צריך יותר ממך, אנו אומרים להם הלוקח ראשון ישחוט, שעל מנת כן לקח, שאילו לא מכרה בעל הבית לשני ועכבה לעצמו היה הלוקח שוחט, שכך שנינו בתוספתא, הלוקח מבעל הבית הוא קודם לבעל הבית, שעל מנת כן לקח: **ואם קדם השני זכה.** שהקדים בעצמו כדי שלא יבוא לידי איסור. ויש לו ריוח שאוכל היום בשר: **סופג שמונים.** דעל כל כן ששחט עובר בלאו: **סופג את הארבעים.** דאין כאן שחיטת איסור אלא אחת: **שחטה ואת בתה ואחר כך את בת בתה.** יש כאן שני אותו ואת בנו: **שחטה ואת בת בתה.** אין כאן עדיין איסור: **ואחר כך שחט את בתה.** ויש בשחיטה זו שני איסורים, אותו ואת בנו משום אמה, ובנו ואותו משום בתה של זו שכבר נשחטה: **סופג ארבעים.** דחד לאו הוא וחדא התראה וחד מעשה: **סומכוס אומר סופג שמונים.** דסבירא ליה לסומכוס דמיחייב בהתראה אחת ובלאו אחד שתי מלקיות. והוא הדין לרישא דקתני שחט שני בניה ואחר כך שחטה סופג ארבעים, לסומכוס סופג שמונים, וכך היא בתוספתא, שחט חמשה בניה ואחר כך שחטה, סומכוס אומר משום רבי מאיר חייב משום חמשה לאוין: **בארבעה פרקים בשנה.** דרך ישראל לעשות סעודות בארבעה פרקים הללו, וסתם הלוקח בהמה אינו לוקח אלא לשחוט מיד, לפיכך המוכר בהמה לחברו ומכר תחלה אמה או בתה בו ביום, צריך שיאמר לשני דע לך שהיום מכרתי אמה לשחוט או בתה מכרתי לשחוט, שמא

ובנה, איזה שלקח ראשון, ישחט ראשון. ואם קדם השני, זכה. שחט פרה ואחר כך שני בניה, סופג שמונים. שחט שני בניה ואחר כך שחטה, סופג את הארבעים. שחטה ואת בתה ואת בת בתה, סופג שמונים. שחטה ואת בת בתה ואחר כך שחט בתה, סופג את הארבעים. סומכוס אומר משום רבי מאיר, סופג שמונים. בארבעה פרקים בשנה המוכר בהמה לחברו צריך להודיעו, אמה מכרתי

its mother to be slaughtered, or I sold today its calf to be slaughtered, [since, at these periods the buyer will usually slaughter the animal purchased] namely, on the eve of the last day of the feast [of Sukkot, the first days, he is, most likely, too busy to slaughter], on the eve of the first day of Passover, on the eve of Shavuot, and on the eve of Rosh Hashanah, and according to Rabbi Yose HaGalili, also the eve of Yom Kippur in the Galil [contrary to other places where only poultry and fish were eaten, in the Galil, meat was also eaten]. Rabbi Yehudah [explaining the above] says: This is so, only when there was no interval, [between the two sales] but if there was an interval [of a day, between the two sales] he need not inform him. Yet Rabbi Yehudah agrees that if he sold the mother to the bridegroom [yesterday] and the offspring to the bride [today], he must inform them of it for it is certain that they will each slaughter

לשחוט, בתה מִכְרָתִי לְשָׁחוּט. וְאֵלוֹ הֵן, עֶרֶב יוֹם טוֹב הָאֲחֵרוֹן שֶׁל חַג, וְעֶרֶב יוֹם טוֹב הָרִאשׁוֹן שֶׁל פֶּסַח, וְעֶרֶב עֲצֵרֶת, וְעֶרֶב רֵאשׁ הַשָּׁנָה, וְכַדְבָּרֵי רַבִּי יוֹסִי הַגַּלְיִלִי אִף עֶרֶב יוֹם הַכַּפּוּרִים בְּגָלִיל. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אֵימָתִי, בְּזִמְן שֶׁאֵין לוֹ רוּחַ. אֲבָל יֵשׁ לוֹ רוּחַ, אֵין צָרִיד לְהוֹדִיעוֹ. וּמוֹדָה רַבִּי יְהוּדָה בְּמוֹכֵר אֶת הָאֵם לְחַתָּן וְאֶת הַבֵּת לְכֹלֶה שְׂצָרִיד לְהוֹדִיעַ, בְּיָדוּעַ שְׂשֻׁנֵיהֶם שׁוֹחֲטִין בְּיוֹם אֶחָד: דְּבִאֲרַבְעָה פְּרָקִים אֵלוֹ מִשְׁחִיטִין אֶת הַטֶּבַח בְּעַל כְּרָחוּ. אֲפִילוּ שׁוֹר שְׁוֵה אֶלְף דִּינָרִים וְאֵין לוֹ לְלוֹקֵחַ

on the same day.

(4) At these four periods [mentioned in the previous Mishnah], a butcher can be compelled to slaughter an animal against his will, even if the ox was worth a thousand *dinar* and the purchaser has only [paid] a *dinar* [Biblically, once a purchaser paid, he has acquired the purchase, it was the Rabbis who instituted

רבנו עובדיה מברטנורא

כבר נשחטה: ביו"ט האחרון של חג. היו מרבים בשמחה מפני שרגל בפני עצמו הוא וחביב עליהן. והאי דלא חשיב ערב יום טוב ראשון של חג, משום דכולי עלמא טרידי בסוכה ולולב ואין להם פנאי להרבות בשחיטה: אף ערב יום הכפורים בגליל. ולא ביהודה ובשאר ארצות, שלא היו אוכלים ערב יום כפור אלא בשר עוף ודיגים כדמוכח בבראשית רבה גבי ההוא חייטא דזבן נונא: בזמן שאין לו ריוח. הפסק בנתיים, שמכר האם היום: אבל יש לו ריוח. שמכר את הראשונה אתמול והשניה היום: אין צריך להודיעו. שאני אומר, אתמול שחטה הראשון. פירוש אחר, בזמן שאין לו ריוח, שהוא נחפו ומהיר לקנות שמראה שרוצה לשחוט היום. אבל יש לו ריוח, שאינו נחפו בקנייתו, אינו חייב להודיעו, דשמא לצורך יום אחר הוא קונה. ור' יהודה לפרושי מלתיה דתנא קמא אתי ולא לאפלוגי עליה: ומוודה ר' יהודה. אע"פ שלקח זה היום וזה למחר. ולפירוש השני, אע"פ שאינו נחפו ומהיר לקנות: את האם לחתן ואת הבת לכלה. אורחא דמלתא נקט, דאורחא ארעא לעשות סעודה טפי בבית החתן מבבית הכלה, הלכך האם לחתן שהיא גדולה, והבת שהיא קטנה לכלה: ד משחיטין את הטבח בעל כרחו. שאם קיבל דינר מלוקח ליתן לו בדינר בשר: אפילו שור

that money alone does not acquire, so that either one can change his mind until the buyer takes possession; here however, they did not institute this safeguard and therefore], the butcher is compelled to [fulfill his order and] slaughter it [even if he has no other customers for the rest of the animal]. Therefore if the animal died, the loss is that of the purchaser [his *dinar's* worth of animal died]. At other times

of the year this is not so, [the safeguard the Rabbis instituted regarding sales, requiring the purchaser to take possession, in order to acquire his purchase, is in effect and] therefore, if the animal died, the loss is that of the seller.

(5) The day mentioned regarding the law of the mother and offspring [i.e., “you must not slaughter the (mother) animal and its offspring in **one day**,” (Leviticus 22:28)] means the day and the night preceding it [which in effect means, if an animal was born during the day, the following night is already considered another day]. This was expounded by Rabbi Shimon ben Zoma, It is written [“And it was evening and it was morning] **one day**” (Genesis 1:5) regarding creation, and it is also written, regarding mother and offspring, [“you must not slaughter the (mother) animal and its offspring in] **one day**,” (Leviticus 22:28) just as the one day mentioned in connection with creation means the day and the night preceding it, so too, the one day mentioned regarding the law of mother and offspring, means the day and the night preceding it.

רבנו עובדיה מברטנורא

שוה אלף זוז שוחטו בעל כרחו. אע"פ שאין לו לוקחים לשאר הבשר. לפי שדבר תורה מעות קונות, ומעת שקיבל המוכר הדינר קנה הלוקח הבשר. ולא תקנו חכמים שמיכה קונה ולא מעות אלא גזירה שזמא יאמר לו מוכר לקונה נשרפו חטיף בעליה, דאי מוקמת להו לפירי באחריות הלוקח משנתן המעות, אי מתרמי דליקה בבית המוכר שהפירות שם לא טרח לאצולניהו. אבל לאחר שמשך מסתמא ממטי להו לביתיה. ובארבעה פרקים אלו העמידו חכמים דבריהם על דין תורה שהמעות קונות: לפיכך אם מת מת ללוקח. ומפסיד לדינר שהרי ברשותו מת: אינו כן. דבעינן משיכה וכל זמן שלא משך חוזר בו הטבח: ה' יום אחד האמור באותו ואת בנו כו' לפי שפרשת אותו את בנו סמוכה לקדשים, דכתיב ירצה לקרבן אשה, וסמיך ליה אותו ואת בנו. ובקדשים לילה הולך אחר היום, דכתיב (ויקרא ז) ביום קרבנו יאכל לא יניח ממנו עד בוקר, אלמא לילה שלאחריו קרוי יום קרבנו עד הבוקר. יכול אף זה כן, [נאמר כאן יום אחד] ונאמר במעשה בראשית יום אחד וכו':

אָלָא דִּינָר, כּוּפִין אוֹתוֹ לְשׁוֹט, לְפִיכָךְ אִם מֵת, מֵת לְלוֹקַח. אֲבָל בְּשָׂאֵר יְמוֹת הַשָּׁנָה, אִינּוּ כֵן, לְפִיכָךְ אִם מֵת, מֵת לְמוֹכֵר: ה' יוֹם אֶחָד הָאֲמוֹר בְּאוֹתוֹ וְאֵת בְּנוֹ, הַיּוֹם הוֹלֵךְ אַחֵר הַלַּיְלָה. אֵת זוֹ דְּרַשׁ שְׂמַעוֹן בֶּן זֹוּמָא, נֶאֱמַר בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית (בראשית א), יוֹם אֶחָד, וְנֶאֱמַר בְּאוֹתוֹ וְאֵת בְּנוֹ (ויקרא כב), יוֹם אֶחָד. מֵה יוֹם אֶחָד הָאֲמוֹר בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית הַיּוֹם הוֹלֵךְ אַחֵר הַלַּיְלָה, אִף יוֹם אֶחָד הָאֲמוֹר בְּאוֹתוֹ וְאֵת בְּנוֹ, הַיּוֹם הוֹלֵךְ אַחֵר הַלַּיְלָה: